

. 1 .

Nhận việc

Thầy Thiệp đang cảm thấy nhức đầu. Không hiểu sao dạo này những lời phàn nàn về học sinh trong trường ngày một nhiều hơn.

Thầy Bình than lũ học sinh lười hẩn, mặc dù năm nay chúng bước vào kì thi cuối cấp. Cô Hoa kêu vào giờ học tụi nhỏ cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ như để hồn tận đâu. Cô Lý bảo tụi nó nói chuyện với cô cộc lốc không biết dạ thưa, có lúc còn cãi lại cô cơ. Hôm trước vừa có một nhóm đánh nhau, cũng may can thiệp kịp thời, chứ không thì cả trường, cả ông đã được nêu tên trên báo đài.

Thầy Thiệp cảm thấy có cái gì đó không ổn ở ngôi trường này, nơi ông làm hiệu trưởng đã hơn một nhiệm kì, học trò cơ bản là ngoan, người dân phần lớn

là lao động nghèo hoặc viên chức, đi đi về về an phận hiền lành.

Đầu năm học này, dường như học sinh bớt ngoan, cư dân cũng bớt hiền khi mà những vụ gây gỗ xảy ra nhiều hơn. Đã thế ông còn phải xử lí vấn đề nhân sự khi có vài giáo viên vốn gắn bó với trường chuyển đi, phải xin người mới về để kịp tiến độ dạy học. Hôm nay ông sẽ tiếp một giáo viên mới.

Người đó đang đứng trước mặt ông. Một thanh niên trẻ mảnh khảnh, tóc đen, đôi môi hơi mím lại, sống mũi thẳng, mặc chiếc áo sơ mi màu đen dài, tay áo cài cúc kĩ lưỡng. Sau cặp kính là đôi mắt đen không hiểu sao nhìn thăm thẳm buồn. Nhìn cậu ta có cảm giác gầy yếu, nhưng tập hồ sơ trên tay thầy lại nói rằng cậu ta có bằng thành tích học tập lợi hại, cũng như hoàn thành tốt nhiệm vụ những nơi cậu ta đã dạy qua.

Ông cố nén tiếng thở dài. Ông vẫn tiếc hùi hụi vì cô Dung chuyển đi, cô dạy giỏi lại nghiêm khắc, hết mình với công việc, quản nổi bọn học trò kiêu nửa quê nửa phố lẫn xử lí tốt cả núi hồ sơ cùng những việc không đầu không cuối, không tuổi không tên ở trường lẫn ở nhà. Người về thay vị trí của cô, lại là một giáo viên trẻ mới ra trường ba năm, với bộ dạng gầy gò thế kia. Nhưng đây là sự điều chuyển từ cấp trên, ông cũng không có cách nào.

Ông đứng dậy, niềm nở bắt tay chàng thanh niên:

– Cậu là Dũng?

– Vâng ạ. – Chàng trai đáp.

“Lại thêm cái giọng nhẹ nhàng này nữa,” thầy Thiệp than thầm. “Làm sao cậu ta nói được đám học trò nhất quỷ nhì ma kia?!”

– Tôi đã xem qua hồ sơ của cậu. Cậu có bảng thành tích ấn tượng đấy. Hi vọng cậu sẽ trị được bọn nhóc.

– Trị là sao ạ? Em không hiểu lắm. – Dũng nói, vẫn bằng giọng nhẹ nhàng như vậy.

– Tôi tưởng giáo viên nào cũng biết điều này chứ. Là khiến chúng phải nghe lời.

Cung cách của cậu giáo viên mới làm thầy Thiệp càng lúc càng hoài nghi.

– Em nghĩ học sinh nghe lời, là vì chúng thấy nên nghe, không cần phải trị ạ. – Dũng từ tốn đáp.

– Được rồi. Dù sao đi nữa, vẫn cứ phải đưa chúng vào kỉ luật. Cậu biết đấy, lứa tuổi này, chúng rất ảm ương. Cậu sẽ phụ trách dạy toán cho khối lớp 6, kiêm chủ nhiệm lớp 6B.

– Khi nào em có thể bắt đầu ạ?

– Ngày mai, được chứ? Vì giáo viên dạy Toán trước cậu đã nhận quyết định chuyển, học kì 1 lại sắp kết thúc. Cần phải dạy kịp để học sinh còn ôn thi.

– Vâng ạ. Có chuyện này em muốn hỏi... – Thầy giáo trẻ tên Dũng nói, giọng hơi ngập ngừng một chút.

– Cậu cứ nói. – Thầy hiệu trưởng đáp.

– Trường... có nhà tập thể giáo viên không ạ?

Thầy hiệu trưởng thoáng giật mình. Ông nhìn thẳng vào Dũng, muốn nói gì đó, nhưng kịp ngừng lại.

– Thật sự thì... em ở nơi khác tới, nên tạm thời chưa có chỗ ở. Nếu không có nhà tập thể, em sẽ tìm thuê nhà ạ. – Dường như Dũng nhận ra vẻ khó xử của thầy hiệu trưởng.

– Ờ... có... có chứ. – Cuối cùng thầy hiệu trưởng cũng nói. – Phía sau trường có nhà tập thể, tạm thời không có ai ở. Thật ra, trước đây cũng có một cô giáo đến, nhưng vì ở một mình, mà trường ban đêm thì rộng và hoang vắng, nên cô ấy đã chuyển ra ở ngoài. Cậu... có thể ở một mình chứ?

– Không sao ạ. Có chỗ ở là tốt rồi. – Dũng đáp. – Vậy chiều nay em có thể chuyển đồ đạc đến không ạ?

– Được. Tôi sẽ nói bảo vệ chuẩn bị vài thứ. Chìa khóa ở chỗ bảo vệ, cậu cứ nói bác ấy đưa.

– Cảm ơn thầy. Em xin phép về để chuẩn bị ạ.

Dũng cúi chào rồi đi ra. Thầy hiệu trưởng nhìn theo bóng lưng cậu, lắc lắc đầu.

. 2 .

Nhà tập thể

Chiếc xe tải nhỏ chở đồ lăn vào cổng sau trường lúc trời đã chạng vạng. Gia tài Dũng không nhiều nhận gì, chủ yếu là mấy bao sách, thêm ít quần áo, đồ dùng cá nhân.

Nhà tập thể chỉ có hai phòng, dưới bóng cây me tây, buổi chiều lá cây xếp lại và mùi hương đang tỏa ra nồng nồng. Phòng Dũng nằm ở mé trong. Khi bác bảo vệ mở cửa, làn hơi lạnh phả vào anh. Đúng là lâu lắm rồi không có ai ở đây.

– Lúc sáng nghe thầy hiệu trưởng nói, tôi đã nhờ cô lao công quét dọn sơ căn phòng cho cậu rồi. Phòng được trang bị đầy đủ tủ, giường, bàn ghế, cũng đã được quét bụi sạch sẽ. – Bác bảo vệ nói, trong lúc giúp Dũng đỡ xe đạp xuống. Đó là chiếc xe đạp thể thao màu đen, trông còn mới và cứng cáp. – Cậu đi xe đạp à?

– Vâng, cháu thích đi xe đạp, và lại cháu thường ở gần trường, đi dạy cũng tiện.

– Cũng được. Nơi này có nhiều con đường mới, yên tĩnh mát mẻ, nếu thích cậu có thể đạp xe đi dạo, bờ sông cũng chỉ cách năm phút đạp xe thôi, mà vào phố cũng không xa lắm. Đây là chìa khóa phòng, có cả chìa khóa cổng sau cho cậu tiện đi lại, ra vào cậu nhớ khóa là được.

– Vâng.

– Cậu lấy số điện thoại của tôi. Tôi tên Hải. Có gì cần dừng ngại gọi nhé. Nhà tôi cũng gần đây thôi.

– Vâng ạ, cháu cảm ơn bác.

Bác bảo vệ đi rồi, Dũng ngó quanh căn phòng một chút, rồi bắt tay vào thu xếp đồ đạc. Phòng vẫn còn mới, khá đầy đủ vật dụng cần thiết. Chiếc tủ gỗ kê sát góc tường, bàn làm việc đặt bên cạnh, bên này nữa là giường, đóng bằng gỗ chắc chắn. Có cả kệ bếp để nấu ăn. Nhà vệ sinh cũng trang bị chu đáo, có vòi tắm hoa sen, tuy không có máy nước nóng. Dũng không lấy làm phiền, vì dù là mùa đông, anh cũng không tắm nước nóng bao giờ.

Dũng xếp mọi thứ xong xuôi, nhìn lại đồng hồ thì cũng đã tám giờ tối. Anh đi bộ lững thững ra cổng, tìm quán để ăn, sẵn tìm tiệm tạp hóa mua ít đồ lặt vặt.

Trời khá lạnh. Mùi hoa me tỏa ra càng nồng hơn. Vắng trắng giữa tháng ló nhanh về tròn đầy rồi biến mất vào những lớp mây dày đặc. Dũng hít một hơi dài đầy lồng ngực không khí mát lạnh, cảm nhận được mùi cỏ cây hoang dại từ bờ sông đưa vào.

Vì là khu dân cư mới, nên nhà cửa vẫn còn rải rác. Dũng đi loanh quanh một hồi, chỉ thấy vài quán nước thưa vắng khách, có một tiệm cơm nhỏ nhưng cũng đang dọn dẹp đóng cửa. May vẫn có một quán bún còn mở, Dũng bước vào, gọi một tô bún chả cá, vì đang đói nên anh ăn rất ngon miệng.

Ăn xong, anh ghé qua tiệm tạp hóa mua ít mì tôm, bột giặt. Dũng hay thức làm việc khuya, mì tôm là món sẵn khi đói bụng. Gần cổng có một tiệm *photocopy*. Mai anh sẽ ra đây *photo* ít tài liệu cho học trò.

Dũng nghe rõ bước chân mình. Trường ban đêm thật tĩnh mịch. Bóng cây me tây tỏa xuống càng tăng thêm vẻ âm u. Ánh đèn đường rọi vào khu tập thể chỉ mờ mờ. Tháo nào, thầy hiệu trưởng nói lúc trước có cô giáo nào đó đến ở đây nhưng rồi lại dọn ra ngoài.

Có vật gì đó tròn xoe, xanh lè trên mái ngói, khi Dũng bước tới khu nhà thì chúng cũng biến đi. Trong ánh đèn đường, Dũng nhận ra bóng một con mèo đang lướt rất nhanh. Anh mở khóa, đẩy cửa bước vào phòng.

Trước khi Dũng với tay bật công tắc điện ngay sát cửa, đôi mắt quen nhìn thấu bóng đêm của Dũng đã

kịp nhìn thấy gì đó. Chính xác là *chúng nó*, hai cái bóng trắng đang lơ lửng. Khi đèn sáng lên, chúng biến mất.

Anh thản nhiên bước vào trong, đặt bọc mì tôm lên kệ bếp, cất bột giặt vào phòng tắm, đánh răng, xong quay lại bàn, bật máy tính, soạn bài.

Thời gian trôi chậm rãi, nghe rõ tiếng lách cách trên bàn phím, lẫn tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ báo thức trên bàn. Soạn bài xong, Dũng tắt máy, với tay lấy cuốn sách trên kệ xuống, ngồi đọc. Anh vẫn có thói quen đọc sách trước giờ đi ngủ.

Khi anh với tay tắt đèn để đi ngủ, ánh mắt vô tình lướt qua chiếc đồng hồ báo thức. Ba kim đồng hồ cũng vừa chập vào nhau. Chiếc đồng hồ báo thức là một món quà kỉ niệm của học trò, chứ Dũng cơ bản là không cần phải có thêm chiếc đồng hồ nào. Anh có thói quen dậy từ 4 giờ sáng đã mấy năm nay, cứ tới giờ là dậy, như được cài chiếc đồng hồ nào đó, từ bên trong. Dũng gỡ kính, leo lên giường, duỗi người thật thoải mái, rồi nhắm mắt. Cũng từ lâu Dũng đã tập được thói quen, bất kể là chỗ lạ quen ra sao, chỉ cần leo lên giường, anh sẽ buông xuống tất thảy những việc của ban ngày, cứ thế mà nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ.

Mặc dù thế, hôm nay giấc ngủ có vẻ không dễ dàng đến với anh, nói chính xác là, có kẻ không muốn cho anh ngủ.

. 3 .

Ba mặt một lời

Vừa chớp mắt, Dũng đã nghe có tiếng nói chuyện. Đầu tiên là một cái ngáp dài, có vẻ kèm theo một cái vươn mình:

- Hai da... Mỏi quá, cái tên này thức khuya quá, phải nằm co mình trong học tủ tới giờ này, mới chết đi được. Tụi mình đã yên tĩnh thoải mái biết bao nhiêu. - Giọng này khá trong trẻo, rõ là giọng của một cô gái còn trẻ.

- Thế giờ đuổi hấn đi cách nào đây? - Giọng khác đáp lại, nghe trầm hơn, uể oải như kiểu chả thiết gì, chỉ muốn không ai quấy rầy mình.

- Cứ dùng cách như lần trước chị nhỉ? Em không hi vọng tên này sẽ hét to như con bé lần trước, rầy rà lắm.

- Được, chúng ta chơi đùa với hấn một chút.

Dũng chợt thấy lạnh lạnh dưới lòng bàn chân, cứ như có người lấy cục nước đá chườm vào đó. Ngọn đèn bàn anh vừa tắt bỗng chớp lóe liên tục. Lại nghe tiếng khóc rí rí. Nhưng anh vẫn nhắm mắt như không có chuyện gì xảy ra, phần vì anh đang lơ đãng ngủ, phần nghĩ mấy con ma này chơi đùa chán thì thôi.

- Tên này, tuổi trẻ có khác, ngủ như chết vậy. - Tiếng con ma lớn lâu bầu. - Làm gì tiếp theo bây giờ?

- Để em xem, em không tin hấn lại gan lì đến thế.

Một hơi lạnh toát phả qua tai Dũng. Con ma ghé sát xuống tai anh, thổi phù phù. Thấy không ăn thua, nó kéo áo anh, giật cái gối dưới đầu anh. Tới lúc này, Dũng không nhịn nữa, anh mở mắt.

Anh thấy hai con ma đang lượn lơ bên mình. Một con ma tóc dài đen, bỏ xõa, mặt thuôn nhỏ, da trắng bệch. Không hiểu sao anh có cảm giác nó khá xinh. Con ma kia mặt tròn hơn, tóc chấm vai, xù như đồng rơm vàng hoe. Hai đứa cúi xuống nhìn anh chằm chằm. Anh vẫn không biểu cảm gì.

- Lạ thật, hấn có thấy chúng ta không nhỉ? - Ma nhỏ vừa nói vừa thè cái lưỡi dài thông ra. - Hấn cận nặng lắm à?

- Để đeo kính cho hấn thử xem. - Ma lớn nói.

Nó chớp lấy cái kính trên bàn, đeo lên mặt Dũng. Anh vẫn nằm im.